



Massa grups i poc país

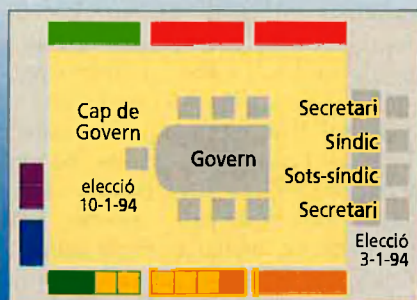
Els resultats són fàcils de recitar: Agrupament Nacional Democràtic, 8 consellers; Unió Liberal, 5 consellers; Nova Democràcia, 5 consellers; Coalició Nacional Andorrana, 4 consellers; Iniciativa Democràtica Nacional, 2 consellers. Dos grups de pragmàtics localistes, el GOL de la Massana i l'UIR de Canillo, se n'emporten dos cada un. Conclusions? Els *pares de la constitució*, el bloc constitucional, el grup de polítics andorrans que havia forjat, forçat i vençut el referèndum constitucional del 14 de març de 1993, ha guanyat les eleccions andorranes dividit en dues faccions: l'Agrupament Nacional Democràtic, una veritable coalició de notables, encapçalada per Miquel Aleix, baró màxim de la UCPA d'Escaldes, assoleix una majoria relativa de vuit parlamentaris, mentre l'ex-bloc constitucional, encapçalat per Jaume Bartumeu, cap de llista de Nova Democràcia, assoleix, des del fortí electoral d'Andorra la Vella, cinc consellers. Una suma fàcil: 13 escons d'un total de 28. I la suma segueix. Els fills rebels d'aquest bloc constitucional, els somiadors d'un estat nacional, radical i amable, els visionaris de la modernitat, o la Iniciativa Democràtica Nacional de Vicenç Mateu, deixen la virginitat extraparlamentària per entrar a l'hemicicle andorrà amb

7.829 votants han decidit que el Consell General –el parlament andorrà– tingui cinc grups divergents, tot i que no ben bé oposats. Aquests partits són els que decidiran la governabilitat d'un estat on governar serà, encara, molt arriscat.

2 consellers. En total, un coixí de 15 consellers. Encara que IDN decidís no mullar-s'hi, la compra dels quatre vots parroquials –GOL + UIR = dos ministeris– assegura una majoria absoluta indispensable per a encarrilar lleis polèmiques, quatre debats de pressupostos, una tempestuosa reforma de la fiscalitat que permeti la creació d'impostos indirectes o la indefugible política d'infraestructures viàries que eviti la vergonya d'un país en embús permanent.

La resta de diputats correspondrien a un espectre conservador. Els cinc diputats de la Unió Liberal, la segona força més votada, representen un espectre de votants ampli on prolifera la classe mercantil andorrana, que acata la Constitució però no les conseqüències que se'n poden derivar: des del creixement desmesurat de l'estat, i l'amenaça del dèficit públic, a la presumpta arribada d'una fiscalitat abassegador. La Unió Liberal, basada en un grup de la capital, el Partit Liberal Andorrà, i una organització d'Escaldes-Engordany, el Grup d'Acció Democràtica, concentra la vella quinta de polítics que va dominar l'Andorra dels vuitanta –Paquito Cerqueda, síndic general de 1983 a 1989–, que torna a la política activa després de l'esbandida reformista de 1989. Ho fan des d'una renovada legitimitat constitucionalista –van ser crítics però

El nou Consell General o Parlament



Escons

■ AND	8
■ UL	5
■ ND	5
■ CNA	4
■ IDN	2
■ UIR	2
■ GOL	2
Total	28

AND= Agrupament Nacional Democràtic

UL= Unió Liberal

ND= Nova Democràcia

CNA= Coalició Nacional Andorrana

IDN= Iniciativa Democràtica Nacional

UIR= Unitat i Renovació (Canillo) candidatura parroquial

GOL= Grup d'Opinió Liberal (La Massana) candidatura parroquial

Els resultats del 12-D

Cens	Votants	Abstenció	Nuls	Blancs
9.675 electors	7.829 (80,9%)	1.846 (19,1%)	87	502

Resultats de les llistes nacionals per Parròquies

Parròquia	AND	UL	ND	CNA	IDN
Andorra la Vella	283 12,2%	625 26,9%	806 34,7%	283 12,2%	321 13,8%
Escaldes-Engordany	548 31,7%	520 30,1%	169 9,8%	82 4,7%	410 23,7%
Sant Julià de Lòria	365 33,9%	119 11%	139 12,9%	334 31%	123 12%
Encamp	435 46,2%	71 7,5%	76 8,1%	250 26,5%	110 11,7%
La Massana	46 8,5%	136 25,2%	149 27,6%	137 25,4%	72 13,3%
Canillo	152 46,3%	99 30,1%	26 7,3%	28 8,5%	23 7%
Ordino	77 26,3%	21 7,1%	18 6,1%	127 43,3%	50 17%
Total	1906	1591	1383	1241	1109

la van votar— i amb la promoció d'uns valors joves que han produït la gran sotragada d'aquestes eleccions.

Estanislau Sangrà i Antoni Martí, dos novins, fills de polítics del vell règim, guanyaven els dos escons en disputa per la llista territorial d'Escaldes-Engordany i ferien de mort l'hegemonia política de la UCPA, aquest moviment parroquial que, ja als primers vuitanta, representava —i reclamava— l'avantguarda del reformisme andorrà. Raons internes: el comú d'aquesta població arrossega un dèficit de més de cinc mil milions de pessetes, gran part dels quals provenen de la construcció de l'obra més faraònica de La-Nova-Andorra-del-Turisme-de-Qualitat, el centre termolúdic Caldea, una impressionant estructura de vidre alçada, com un campanar republicà, cap al cel d'Andorra que ja és a punt d'inaugurar-se. Raons psicològiques: Ramon Canut, el candidat de la UCPA destronat a la llista territorial, representava per molts escaldencs aquesta arrogància de determinats *pares de la constitució*, incapaços d'admetre les incoherències i les falles d'una majoria governamental —local i nacional— que no ha demostrat, a hores d'ara, saber dur el país a bon port.

Tanca aquesta retrospectiva electoral la Coalició Nacional Andorrana de l'hotelier Antoni *Hugo Sánchez* Cerqueda —l'home que ha passat pels tres grups polítics de la capital com l'ex-jugador del Reial Madrid— que, a base d'aglutinar forces parroquials, els dos consellers d'Ordino, i arregar una xifra suficient de vots nacionals, dos consellers més, ha col·locat al Consell Ge-

neral una associació de defensors de la identitat local i l'Andorra profunda que, segons els criteris d'un observador del Consell d'Europa, representaria l'ala més conservadora del Parlament andorrà.

Però aquesta divisió entre un bloc reformista —AND, ND, IDN— i un bloc conservador —UL, CNA— s'enfonsa després d'una ullada a la realitat andorrana. Hi ha dos grans vencedors personals en aquestes eleccions. Però un dels dos hauria d'haver perdut. Perquè són incompatibles. A totes. Oscar Ribas *arrasa* en la llista parroquial de Sant Julià i es col·loca com a candidat indiscutible de l'AND a cap de Govern. Jaume Bartumeu, l'expulsat del Bloc Constitucional, referma un domini absolut sobre l'electorat de la capital, enfonsa l'home que l'AND havia enviat a decapitar-lo, el síndic general Jordi Farràs, i converteix aquest grup en la llista menys votada de la capital.

Hi haurà un govern a tres bandes i l'AND haurà de definir, en pocs dies, els seus aliats. Persones amb qui treballar. I alguns líders de l'AND pensen que, abans de fer-ho amb Bartumeu, un "maquiavel stalinista" segons l'entorn polític de Ribas, seria millor jugar-se-la amb Antoni Cerqueda, un empresari sagaç, conscient que a Andorra els principis són més qüestionables que el repartiment d'escons. Però aquest seria un pacte estrany, massa vulnerable, com aquesta legislatura que difícilment passarà dels dos anys. Els malèvols diuen que els andorrans no volen ser governats. Observeu els gràfics. És fàcil de creure-ho. **Oriol Malló**